

denne Sal. Den kan maaske bruges uden for denne Sal, men jeg tror neppe, det kan nytte at bruge den her. Jeg har peget paa Andelsbevægelsen og paa, hvorledes alle, der høre med til Andelsforetagenders Ledelse, ere valgte ved almindelig Valgret. Det turde være Bevis paa, at Venstre staar enigt i denne Sag. Naar det ærede Medlem antydede noget andet uden at ville nævne Navne eller fremkomme med Beviser, maa vi i denne Sal betragte det som løs og uvederheftig Tale, og jeg maa understrege endnu en Gang, at naar det ærede Medlem stiller de pekuniære Interesser i første Række i de kommunale Raad, stiller jeg de humane Interesser højere.

Til det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, vil jeg sige, at jeg synes egentlig ikke, han er den rette Mand til at føre Ordet paa Højres Vegne. Efter at han har givet os den Oplysning, at han kun har stemt 2 Gange i sit Liv, mener jeg, at han ikke er den Mand, der forstaar at skatte den almindelige Valgret.

Formanden: Folketingsmanden for Sorø Amts 3die Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Lange: Det ærede Medlem for Sorø (Poul Christensen) udtalte, saa vidt jeg opfattede det, at det, jeg havde sagt, var uvederheftig Tale. For saa vidt jeg har hørt rigtigt, skal jeg skænke ham dette Udtryk. Jeg vil kun ønske for ham og alle andre, at den Tale, de føre, er lige saa vederheftig, som min er. Naar han nu igen kommer tilbage til de „pekuniære“ Interesser, efter at jeg tydeligt har præciseret min Mening, finder jeg, at dette Forsøg paa Angreb er et saadant, at jeg kan lade det ligge.

Formanden: Jeg har ikke hørt, at Ordet „uvederheftig“ er blevet brugt. Hvis det er blevet brugt, vil jeg sige, at jeg finder det ikke rigtigt, at anvende det over for et Medlem her under Forhandlingerne.

Folketingsmanden for Thisted Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

N. Andersen: Jeg skal sige til det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Poul Christensen), at naar han havde Mod til at fremsætte den Doktrin, at fordi man ikke benytter sin Stemmeret, har man ingen Forstand paa, hvad den almindelige Valgret er værd, maa det

ærede Medlem dog vist have taget lidt overfladisk paa dette Spørgsmaal. Det gaar vist nok ikke an at slaa fast, at man ikke kan have Forstand paa andet end det, man af personlige, egoistiske Hensyn giver sig af med.

Svend Høgsbro: Den ærede Indenrigsminister gav jo altsaa — desværre — i Hovedsagen os Medhold, som mene, at det kun er de Hustruer, som have forladt deres Mænd, som faa Valgret efter dette Lovforslags § 1. Jeg siger i Hovedsagen, thi jeg hørte jo, hvis jeg da forstod den ærede Minister ret, at han udvidede Rammen for de Hustruer, der kom med, noget, nemlig derhen, at de, der have betalt Skat efter Indkomstskattelovens § 7 andet Stykke og den i Overensstemmelse dermed affattede kommunale Skattevedtægt, ogsaa komme med. Det vil altsaa sige, de Hustruer, som Kommunen kræver Skat af, fordi Manden, der er sat i Skat paa deres Vegne, ikke kan betale, eller de Hustruer, hvis Mænd have betalt Skat for dem, men som bagefter kræve den godtgjort af hende. Det tror jeg ogsaa, den højtærede Minister har Ret i. Men det er kun sjældne Uudtagelsestilfælde. Resultatet er altsaa, at bliver man staaende ved § 1, som den foreligger, saa vil man udelukke fra Valgret ikke blot alle de Hustruer, der leve i Formuefællig med deres Mænd, men ogsaa en stor Del af dem, der have Særindtægt, og som man har taget med ved tidligere Lovforslag. Den ærede Minister har Ret i, det omtalte jeg allerede, da jeg forleden havde Ordet, at i sin Ordlyd er dette Forslag meget vel i Overensstemmelse med tidligere Forslag om dette Emne, saaledes som de ere vedtagne her i Tinget. Det, der gør, at dette Forslag i Realiteten faar en saa højst forskellig Virkning, ligger i, at vi i Mellemtiden have faaet disse Skattelove, og det forekommer mig mærkeligt at se bort derfra og trøste sig med, at Ordlyden er den samme som tidligere, og saa blive staaende derved, uanset, at det betyder noget helt andet end før. Jeg tror ikke en Gang, det vilde være nok, at man førte Lovforslaget tilbage til at tage alle dem med, som før ere tagne med, alle med Særindtægt. Jeg tror, det vilde være i høj Grad uretfærdigt og i høj Grad skadeligt for det gode Forhold mellem Mand og Kone at opretholde et saadant Skel, hvorved man sætter en Præmie bestaaende i Valgret og Valgbarhed ikke blot paa de Hustruer, der løbe bort fra deres Mænd, men ogsaa paa